

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: NM-7C/137/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3511205670
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Vojteková Fejérová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2023:3511205670.24

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

1

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Andreou Vojtekovou Fejérovou v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, A., zastúpeného JUDr. Petrom Harakálým, advokátom so sídlom Košice, Kováčska 28, proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa a.s., Bratislava, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, zastúpeného SEDLAČKO&PARTNERS s.r.o. so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o náhradu škody takto

rozhodol:

1

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 33.964,60 Eur od 31.01.2012 do zaplatenia.

II. V zvyšnej časti sa žaloba v časti uplatneného úroku z omeškania zamietá.

III. Žalobcovi sa priznáva náhrada trov konania vo výške 100 % z prisúdenej sumy, výška ktorých bude určená osobitným uznesením tunajšieho súdu.

odôvodnenie:

16

1. Tunajší súd výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 66.035,76 Eur, úrok z omeškania zo sumy 33.964,60 Eur vo výške 9,25 % ročne od 30.12.2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. konanie v časti o zaplatenie sumy 1.726,80 Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 24.04.2014 do zaplatenia zastavil. Výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol vo výroku IV. tak, že žalobcovi priznáva náhradu trov konania vo výške 21,46 %, výška ktorých bude určená osobitným uznesením tamajšieho súdu.

2. V odôvodnení rozhodnutia sa uvádza, že žalobca si v predmetnej veci uplatnil nárok na náhradu škody na zdraví a to bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia s poukazom na dopravnú nehodu zo dňa 21.08.2010. Okolnosti predmetnej dopravnej nehody sú popísané v skutkovej vete rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 1T/44/2011-170 zo dňa 12.07.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 12.07.2017. Týmto rozsudkom bol uznaný za vinného svedok A. E. za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek. 1, odsek 2 písmeno a), Trestného zákona s poukazom na § 123 ods. 3, písmeno c), Trestného zákona a § 138 písmeno h), Trestného zákona. Žalobca s poukazom na § 15 Zák. č. 381/2001 Z.z. uplatnil nárok na náhradu škody priamo voči žalovanému ako poisťovní. V predmetnej veci taktiež

nebolo sporné naplnenie podmienok vzniku zodpovednosti svedka A. E. za škodu spôsobenú žalobcovi (§ 420 Obč. zák.). Žalobca sa náhrady škody na zdraví domáhal voči žalobcovi ako poisťovateľovi (§ 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z.). Žalovaný v konaní pasívnu legitímáciu nenamietal (poistná zmluva - poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, kde poisťovňou bol žalovaný). Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že rozhodujúcou príčinou škody bolo nezodpovedné počinanie svedka A. E. ako vodiča predmetného motorového vozidla a jeho hrubé porušenie právnych predpisov, bez uvedeného by k škode nedošlo. Tento porušil dôležité povinnosti stanovené mu zákonom, naplnil skutkovú podstatu dvoch trestných činov a za uvedené bol právoplatne odsúdený. Naproti tomu však zo strany žalobcu došlo k zásadnému podceneniu nebezpečnosti situácie a konanie žalobcu sa významnou mierou podieľalo na tom, že došlo k jeho poraneniu. Bolo preukázané, že k predmetnej škode na zdraví došlo i zavinením poškodeného, žalobca ako poškodený by mal škodu znášať pomerne. Samotné obmedzenie zodpovednosti žalovaného (ako poisťovne) v dôsledku spoluzavinenia žalobcu ako poškodeného žalobca nerozporoval. Skutočnosť, že škoda na zdraví bola spôsobená aj zavinením samotného žalobcu ako poškodeného tak nebola sporná, v konaní bola sporná miera tejto zodpovednosti. Žalobca trval na určení miery spoluzavinenia v rozsahu 20 %, pričom žalovaný zotrval na vyjadreniach, namietajúcich v konaní mieru spoluzavinenia žalobcu vo výške 50 %. Súd prvej inštancie konštatoval, že konečná úvaha o tom, nakoľko sa na spôsobenej škode podieľali jednotliví účastníci konania a teda v akom rozsahu za škodu zodpovedajú, závisí vždy od skutkových okolností konkrétneho prípadu a od porovnania všetkých okolností, ktoré mohli mať vplyv na výsledok. V danom prípade nie je možné zovšeobecnenie, teda vytvorenie pravidla aplikovateľného na iné prípady, pretože okolnosti vzniku škody sú vždy špecifické. Súd v danej veci mal za to, a to po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov, najmä svedeckých výpovedí, a trestného spisu, že spoluzavinenie žalobcu je potrebné určiť výškou 40 %. V predmetnom konaní bol vypočítaný ako svedok A. E., vodič predmetného motorového vozidla, na ktorého výpoveď poukazoval najmä žalovaný, uvádzajúc, že tento potvrdil, že so žalobcom na predmetnej chate spoločne popíjali alkoholické nápoje a spolu si aj pripíjali. Naproti tomu žalobca prostredníctvom právneho zástupcu poukazoval najmä na výpoveď svedka A. F. s tým, že tento uviedol, že ľudia na chate sa bavili v dvoch skupinách, žalobca sa bavil v skupinke jednej a A. E. v druhej skupinke s tým, že svedok na A. E. nevidel známky opitosti, tento nerozprával nezrozumiteľne, ani sa netackal a takéto známky nejavil ani na mieste dopravnej nehody, kde on prišiel ako prvý. Súd ďalej konštatoval, že z výpovede svedka A. F. nevyplývala priamo žalobcom tvrdená skutočnosť, že svedok A. E. na mieste dopravnej nehody nejavil známky opitosti, svedok uviedol, že po príchode na miesto dopravnej nehody neriešil, či má svedok E. vypité, boli prioritnejšie veci. Výpoveď svedka F. tak nie je možné interpretovať v takom smere, ako uvádzal žalobca. Je potrebné poukázať i na to, že výpoveď svedka A. E. korešpondovala s jeho výpoveďou v trestnom konaní, ktorá bola v krátkom časovom úseku po predmetnej dopravnej nehode, výpoveď svedka F. bola robená s veľkým časovým odstupom 7 rokov. Súd mal za to, že priama vedomosť žalobcu o tom, že vodič motorového vozidla - svedok A. E. bol v čase pred jazdou pod vplyvom alkoholu, bola jednoznačne preukázaná. Je potrebné poukázať i na predmetné trestné konanie, zo záverov ktorého vyplynulo, že svedok A. E. mal v čase dopravnej nehody 0,74 mg/l alkoholu v krvi. Uvedené množstvo alkoholu v krvi predstavuje stredne ťažkú opitnosť s prejavmi ako blábolavá reč, neistá, ťažkopádna chôdza. Nešlo o požitie alkoholických nápojov ľahkého stupňa, ktoré sa prejavuje úplne iným spôsobom, a ktoré možno pri troške neopatrnosti a nesústredenia sa i prehliadnuť, ale o opitnosť stredného stupňa, ktorého známky sú už zjavné, a ktoré žalobca ako inteligentná osoba musel registrovať a to i za situácie, keď bol nahnevaný (hádky s priateľkou, ktorú potvrdili obaja svedkovia). Žalovaný v tomto smere poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/91/2010 zo dňa 24.02.2011. Súd bol toho názoru, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca ako poškodený vedome podstúpil jazdu vozidlom, ktoré riadila osoba (svedok E.), o ktorej vedel, že požila alkoholické nápoje. Pokiaľ ide o preukázané množstvo požitého alkoholu zo strany vodiča svedka A. E., ako už bolo uvedené, išlo o strednú opitnosť, v takom prípade sú vodičské schopnosti značne ovplyvnené požitím alkoholu s prítomnosťou porúch koordinácie a spomalených telesných pohybov, ako aj zníženou pozornosťou. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd s poukazom na § 441 Občianskeho zákonníka určil podiel žalobcu ako poškodeného na vzniknutej škode v rozsahu 40 %. Súd bol toho názoru, že spoluzavinenie poškodeného vo výške 50% skôr zodpovedá odlišným skutkovým okolnostiam spočívajúcim napríklad v stave vodiča, ktorý šoféruje motorové vozidlo v stave ťažkej opitosti. Súd taktiež prihliadol k skutočnosti, že žalobca bol v čase predmetnej dopravnej nehody človek mladý, krátko po dosiahnutí plnoletosti, vysokoškolák, pričom správanie mladých ľudí v jeho veku sa často krát hodnotí ako spontánne, menej obozretné. Žalobca za účelom preukázania výšky bolestného ako náhrady škody na zdraví žalobcu, v konaní predložil lekársky posudok A. A. B., kde bola výška bolestného stanovená na 1.492,50 bodov (položka č. 78 - stlačenie hrudníka s úrazovou asfyxiou

- 100 bodov, položka č. 81a - fraktúra I. rebra v pravo - 25 bodov, položka 86b - pneumothorax vpravo zatvorený - 60 bodov, položka 105d - podvrtnutie hrudnej chrbtice posunutím stavca Th4 - 100 bodov, zvýšené o 50% spolu 150 bodov, položka č. 106f. - fraktúra oblúka stavca C7 - 60 bodov, položka 17a - fraktúra tela stavca Th5 kompres. dislok. - 100 bodov, zvýšené o 50 %, teda spolu 150 bodov, položka č. 223a Commotio cerebri levis - 30 bodov, položka 231 - priečna lézia miechy - 420 bodov; zvýšenie položiek o jednu polovicu vzhľadom na dlhodobý a bolestivý spôsob liečby. Žalovaný nesúhlasil s takto vykonaným bodovaním, bránil sa predložením znaleckého posudku č. 108/10 zo dňa 16.11.2010, ako aj č. 056/11 zo dňa 10.11.2011 (A. A. G.), ktorým bolo bolestné ohodnotené na 870 bodov (položka č. 223a - otras mozgu - 30 bodov, položka č. 81a - zlomenina rebra - 25 bodov, položka č. 86b - poúrazový pneumothorax - 60 bodov, položka č. 106f - zlomenina oblúka stavca - 60 bodov, položka č. 107b - zlomenina stavca - 175 bodov, položka č. 231 - rozdrvenie miechy - 420 bodov, položka č. 108a - poranenie medzistavcovej platničky - 100 bodov). Vzhľadom na rozdiel v bodovom hodnotení lekárskeho posudku a znaleckého posudku, ktoré boli v konaní predložené sporovými stranami, súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie znalcom A. H. I., znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia. Z tohto dôvodu sa súd ani nezaoberal námietkami žalovaného v tom smere, že posudok vypracovaný lekárom A. A. B. nie je vypracovaný posudzujúcim lekárom v zmysle § 2 ods. 3, písm. d) zákona č. 437/2004 Z.z. Znalec A. H. I. ohodnotil bolestné spolu 1.750 bodmi a to: položka č. 223a - otras mozgu ľahkého stupňa - 30 bodov, položka č. 81a - zlomenina I. rebra vpravo 25 - bodov, zvýšené na 50 bodov, položka č. 86b - poúrazový zavretý pneumothorax vpravo - 60 bodov, zvýšené na 120 bodov, položka č. 78 - pomliaždenie pľúc vpravo - 100 bodov, položka č. 106f - zlomenina oblúka 7.krčného stavca - 60 bodov, položka č. 107b - trieštivá zlomenia tela 5. hrudného stavca - 175 bodov, zvýšené na 350 bodov, položka č. 108a - podvrtnutie 4. hrudného stavca s poškodením miechy - 100 bodov, zvýšené na 200 bodov, položka č. 231 - rozdrvenie miechy v oblasti 5. hrudného stavca - 420 bodov, zvýšené na 840 bodov. Vzhľadom na rozdielne bodové hodnotenie bolestného, vyplývajúce z predloženého lekárskeho posudku MUDr. Hudeca, znaleckého posudku MUDr. Pamulu, znaleckého posudku MUDr. Suchánka, vykonaného v rámci predmetného konania, súd vo veci nariadil kontrolné znalecké dokazovanie znaleckou organizáciou J., Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. Bolestné bolo znaleckou organizáciou určené 1.605 bodmi (položka 223a - otras mozgu ľahkého stupňa - 30 bodov; položka 5 - odierky väčšieho rozsahu s väčším pomliaždením tváre - 10 bodov; položka 51a - zlomenina prvého rebra vpravo - 25 bodov, položka 86b - poúrazový pneumothorax - 60 bodov, zvýšené o 50 % na 90 bodov (liečba si vyžiadala hrudnú drenáž); položka 106f - zlomenina oblúka stavca C7 liečená konzervatívne - 60 bodov; položka 107b - zlomenina piateho stavca roztrieštená liečená operačne - 175 bodov, zvýšená o 100% na 350 bodov; položka 108a - poranenie medzistavcovej platničky pri súčasnej zlomenine stavca Th4,5 - 100 bodov, zvýšená o 100% na 200 bodov; položka 231 - rozdrvenie miechy - operované - 420 bodov, zvýšené o 100% na 840 bodov s odôvodnením zvýšenia položky 107b, 108a a 231 o 100% z dôvodu operačného zákroku, ktorý nebol zahrnutý v základnom hodnotení, ako i z dôvodu komplikácií a infekcie pri liečbe). Žalovaný a v konečnom dôsledku i žalobca nemali výhrady voči bodovému hodnoteniu bolestného, určeného kontrolným znaleckým posudkom. Bodové hodnotenie bolesti je vykonané v súlade s § 9 zákona č. 437/2004 Z.z. Znalecká organizácia bodové hodnotenie pri každej položke riadne, logicky a presvedčivo zdôvodnila. Závery znaleckého posudku boli doplnené výpoveďou znalcov na pojednávaní, kde výpoveď znalcov presvedčila tak súd, ako i samotného žalobcu (žalovaný voči znaleckému posudku v časti bolestného námietky nemal). Náhrada za bolesť, stanovená na základe uvedeného bodového hodnotenia sa súdu javí ako primeraná zistenému poškodeniu na zdraví, priebehu liečenia a odstraňovaniu jeho následkov. Žalobcovi tak patrí náhrada za bolesť s poukazom na 1.605 bodov, pri hodnote jedného bodu 14,98 Eur (§ 5 ods. 2, 4 Zák. č. 437/2004 Z.z., Opatrenie Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 20. mája 2010 č.13134/2010-OL o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2010), čo predstavuje sumu 23.899,- Eur. Po zohľadnení spoluviny žalobcu vo výške 40 % tak náhrada za bolesť predstavuje sumu 14.388,80 Eur. V konaní nebolo sporné, že žalovaný plnil žalobcovi titulom bolestného sumu 10.364,- Eur (15.11.2011) a sumu 6.551,60 Eur (23.04.2014), celkovo tak bola žalovanému vyplatená titulom bolestného suma 16.915,60 Eur. Žalobcovi súd priznal i úrok z omeškania zo sumy 10.364,- Eur vo výške 9,25 % ročne a to od 24.06.2011 (dátum uvedený v žalobe, pričom týmto dňom už bol žalovaný preukázateľne v omeškaní, keď žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie bolestného listom zo dňa 23.03.2011) do 15.11.2011 (kedy došlo k plneniu žalovaného vo výške 10.364,- Eur). Ďalej patrí žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 3.974,80 Eur (14.338,80 Eur - 10.364,- Eur = 3.974,80 Eur) vo výške 9,25 % a to od 24.06.2011 do 23.04.2014 (kedy došlo zo strany žalobcu k plneniu vo výške 6.551,60 Eur). Súd bol toho názoru, že žalobca má nárok na úrok z omeškania voči žalovanému, ide o vzťah záväzkový s poukazom na § 489 Obč. zák. (právný vzťah zo spôsobenej

škody), na ktorý sa vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o záväzkoch. Z tohto dôvodu má súd zato, že žalobcovi úrok z omeškania zo súdom priznanej sumy patrí. S poukazom na uvedené odôvodnenie javia námietky žalovaného ohľadne nepriznania úroku z omeškania žalobcovi ako irelevantné. Žalovaným predložené rozhodnutie, ktorým poukazoval na nedôvodnosť nároku žalobcu ohľadne priznania úroku z omeškania, sa predmetnej veci netýka, súd takýmto rozhodnutím nie je viazaný a navyše sa súd s odôvodnením nepriznania úroku z omeškania v predmetnej veci ani nestotožňuje. Výška úroku z omeškania je určená s poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 a § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Čas plnenia je daný v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnymi predpismi alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Je potrebné konštatovať, že žalovaný na bolestnom zaplatil žalobcovi viac, ako žalobcovi titulom bolestného patrí (spolu s úrokom z omeškania). V dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby v časti o zaplatenie sumy 1.726,80 Eur s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 24.04.2014 do zaplatenia súd konanie podľa § 145 Civilného sporového poriadku zastavil. Z vyššie uvedených dôvodov žalobu žalobcu v časti o zaplatenie sumy 2.203,60 Eur s 9,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 863,06 Eur od 24.6.2011 do zaplatenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.340,54 Eur od 24.4.2014 do zaplatenia, ako i v časti vyčísleneho úroku z omeškania zo sumy 6.551,60 Eur vo výške 9,25 % ročne od 24.6.2011 do 23.04.2014 v sume 1.716,99 Eur a zo sumy 10.364,- vo výške 9,25 % ročne od 24.6.2011 do 15.11.2011 v sume 378,22 Eur, ako nedôvodný zamietol. Žalobca za účelom preukázania výšky sťaženia spoločenského uplatnenia v konaní predložil lekárske posudky MUDr. Mariána Hudeca, kde bola výška stanovená so zvýšením na dvojnásobok 7.540 bodmi (položka 300a - zrasty pľúc v dôsledku poranenia pľúc - reštrikčná ventil. porucha ľah. st. - 100 bodov, položka 306 poúrazová paraplégia - 2470 bodov, položka 314 - inkontinencia stolice - 900 bodov, položka 316c - inkontinencia moču - 300 bodov). Vzhľadom na to, že žalovaný osobu A. B. ako posudzujúceho lekára namietal, taktiež nesúhlasil s výškou uvedeného bodového hodnotenia, v konaní predložil znalecký posudok MUDr. Mariána Pamulu, ktorý určil sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu 4.940 bodmi (položka č. 306 - poúrazová paraplégia - 2.470 bodov) s tým, že body zvýšil vzhľadom k veku poškodeného a ku zraneniu a trvalým následkom na dvojnásobok. V znaleckom posudku ďalej uviedol, že skutočnosť či inkontinenciu moču a stolice je možnosť samostatne bodovať v rámci sťaženia spoločenského uplatnenia alebo sú tieto diagnózy zohľadnené už v bodovom hodnotení poúrazovej paraplégie, s tým že je vecou právneho výkladu zákona č. 437/2004 Z. z. Znalec MUDr. Alan Suchánek sťaženie spoločenského uplatnenia hodnotil nasledovne: položka č. 306 - poúrazová paraplégia - 2470 bodov, položka č. 304a - poúrazové obmedzenie pohyblivosti krčnej chrbtice stredného stupňa - 200 bodov, položka č. 393b - poúrazové obmedzenie pohyblivosti pravého bedrového kĺbu stredného - 200 bodov. Spolu bodové hodnotenie trvalých následkov a sťaženie spoločenského uplatnenia je vo výške 2.870 bodov, ktoré bolo znalcom zvýšené vzhľadom na veľmi mladý vek a závažnosť zdravotného obmedzenia, trvalú invaliditu a stratu možnosti uplatniť sa v živote a v spoločnosti na dvojnásobok (2870 bodov x 2= 5.740 bodov). Znalecká organizácia forensic.sk, Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o., v rámci kontrolného znaleckého posudku určila bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia 7.567,50 bodmi nasledovne: položka 306 - poúrazová paraplégia - 2.470 bodov, zvýšené o 75% na 4.322,5 bodu, položka 321a - komplexná poúrazová porucha sexuálnych funkcií - 800 bodov, zvýšená o 75% na 1.400 bodov, položka 316c - inkontinencia moču - 300 bodov, položka 314 - inkontinencia stolice - 900 bodov, položka 304a - poúrazové obmedzenie hybnosti krčnej chrbtice ľahké - 190 bodov, zvýšené o 75% na 332,5 bodu, položka 393b - stredné obmedzenie pohyblivosti pravého bedrového kĺbu - 150 bodov, zvýšené o 75% na 262,5 bodu, položka 432b - poúrazové jazvy - 50 bodov s tým, že položka 306, 321a, 304a a 393b bola zvýšená o 75% s ohľadom na vek poškodeného v čase úrazu. V konaní zostalo naďalej sporné hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia a to najmä otázka hodnotenia položky 321a - komplexná poúrazová porucha sexuálnych funkcií, položky 316c a položky 314 - inkontinencia stolice. A. B. v lekárskej správe samostatne hodnotil položku - 306 poúrazová paraplégia, položku 314 a položku 316c. MUDr. Pamula v znaleckom posudku predloženom žalovaným v rámci sťaženia spoločenského uplatnenia ohodnotil len položku č. 306 - poúrazová paraplégia. MUDr. Suchánek položku 314 - inkontinencia moču a položku 316c - inkontinencia stolice taktiež samostatne nehodnotil s tým, že tieto stavy sú už zahrnuté v samotnom pojme paraplégie a neodškodňujú sa samostatne. Uvedený názor odôvodnil tým, že u takýchto osôb došlo k priečnemu poškodeniu miechy, poškodili sa miešne dráhy motorické - pohyb, ako aj citlivosti, močového mechúra, ochrnuli svaly brušného lisu a panvového dna, čo spôsobuje okrem iného aj poruchy vyprázdňovania stolice. Znalecká organizácia v rámci kontrolného znaleckého dokazovania samostatne hodnotila položku č. 306 - poúrazová paraplégia, položku č. 321a - komplexná poúrazová porucha sexuálnych funkcií, položku 316c - inkontinencia moču a položku 314

- inkontinencia stolice. V odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že dôkaz znaleckým posudkom súd hodnotí podľa zásad vyjadrených v § 192 C.s.p. Zo znaleckého posudku realizovaného v občianskom súdnom konaní musí byť zrejmé z akých zistení znalec vychádzal, akou cestou k týmto zisteniam dospel a na základe akých úvah dospel k záveru znaleckého posudku. Pri hodnotení znaleckého posudku je vo všeobecnosti prijímaný záver, že hodnoteniu nepodliehajú znalecké závery v zmysle odbornej správnosti, súd však hodnotí presvedčivosť posudku, čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi. V prípade ak má súd pri rozhodovaní dva alebo viac znaleckých posudkov s rozdielnymi závermi, je potrebné znalecké posudky vyhodnotiť v tom zmysle, ktorý z nich a prečo je preňho určujúci pre podklad rozhodnutia a z akých dôvodov nevychádzal zo záverov druhého znaleckého posudku (takáto situácia nie je tzv. dôkaznou núdzou). Pokiaľ ide o zaradenie jednotlivých poranení pod určité položky, pričom znalec musí prihliadať na zásady hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, stanovené v § 10 Zákona č. 437/2004 Z.z. v spojení s § 9 ods. 7 a ods. 8 uvedeného zákona, toto je otázkou právnou. Preto bolo potrebné sa v konaní vysporiadať s otázkou, či v danom prípade je možné samostatne hodnotiť žalovaným namietané položky 321a, 316c a 314, respektíve, či tieto sú súčasťou položky č. 306 - poúrazová paraplégia. Podľa názoru súdu bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia má zohľadniť všetky nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného. Tieto následky sú rozdielne v každom jednotlivom prípade, s rozdielnymi prejavmi. Na riešenie uvedenej situácie neexistuje konštantná judikatúra. Žalovaný poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Sžo/25/2013, z odôvodnenia tohto je zrejmé, že ide o odôvodnenie prevzaté zo záverov znaleckého posudku, vykonávaného v uvedenom konaní, bez akéhokoľvek právneho zdôvodnenia, navyše takýmto rozhodnutím súd nie je viazaný. Pokiaľ ide o definíciu paraplégie - obojstranné úplné ochrnutie dolných končatín, ide o funkčnú stratu oboch dolných končatín. Podľa znalcov vykonávajúcich kontrolné znalecké dokazovanie, paraplégia je medicínsky pojem, viazaný na poruchu hybnosti. Nie je tak možné uviesť, že inkontinencia moču a stolice, ako aj porucha sexuálnych funkcií sa jednoznačne vzťahuje na funkčnú stratu oboch dolných končatín. Tieto poškodenia v porovnaní s paraplégiou vykazujú iné prejavy, obmedzenie iného charakteru vo vzťahu k spoločenskému uplatneniu, tieto sa čiastočne prekrývajú, ale čiastočne sú úplne odlišné. Zákon je v § 10 v spojení s § 9 ods. 7 a 8 nejednoznačný. Podľa názoru súdu by sa však uvedené ustanovenia mali vykladať v súvislosti nielen s čisto medicínskymi termínmi, s príčinou vzniku poškodení, ale najmä s povahou následku a ich predpokladaným vývojom (účel odškodnenia spoločenského uplatnenia), čo musí zohľadniť i znalec v znaleckom posudku. Zranenia žalobcu je potrebné skúmať ako ich vonkajší prejav vo vzťahu k spoločenskému uplatneniu, teda vo vzťahu ku konkrétnym obmedzeniam, ktoré sú u žalobcu po nehode prítomné. Znalecký posudok MUDr. Alana Suchánka, resp. A. A. G. tieto skutočnosti pri bodovom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia nezohľadňuje. Paraplégia ako obojstranné úplné ochrnutie dolných končatín, sa prejavuje nemožnosťou chôdze, hybnosti oboch končatín. Inkontinencia moču a stolice má úplne odlišné následky, prejavy, znaky, vo vzťahu k celkovému celkovému zdravotnému stavu žalobcu, aj vo vzťahu k jeho spoločenskému uplatneniu, sú závažnou negatívnou skutočnosťou, obidvoje je taktiež čo sa týka budúcnosti nepriaznivým prognostickým faktorom. To sa týka aj sexuálnych porúch. Jednoznačne možno súhlasiť s vyjadreniami znalcov, že komplexná poúrazová porucha sexuálnych funkcií neznamena len schopnosť pohlavného styku v úzkom slova zmysle, ale aj schopnosť nadviazať, vybudovať a udržať partnerský vzťah, založiť rodinu, splodiť potomkov a týchto vychovávať. Znalecká organizácia v kontrolnom znaleckom posudku konštatovala, že všetky tieto následky značne znižujú kvalitu života žalobcu, preto by mal byť takýto klinický stav žalobcu zohľadnený aj v samostatnom dodatočnom hodnotení, s takýmito závermi znaleckej organizácie sa súd jednoznačne stotožňuje. Znalecká organizácia zohľadnila v znaleckom posudku zdravotný stav prísne individuálne, čo vyplýva i zo samotného odôvodnenia ako i záverov znaleckého posudku. Zvýšenie o 75% pri položkách 306, 304a, 393b, znalci odôvodnili s poukazom na vek žalobcu v čase úrazu a na jeho možnosti uplatniť sa v živote a v spoločnosti v čase poškodenia zdravia, pričom pred poškodením zdravia plnohodnotne fungoval vo všetkých oblastiach, pri položke 321a okrem vyššie uvedeného zohľadnili aj skutočnosť, že sexuálne fungovanie žalobcu nemožno označiť ako úplne vymiznuté, taktiež zohľadnili skutočnosť, že určitá schopnosť regulovať odchod moču a stolice zostala u žalobcu zachovaná, z medicínskeho hľadiska sa nejedná o najťažší prípad v tomto smere, preto nedošlo k zvýšeniu bodového hodnotenia týchto položiek. Trvalé poškodenie duševného zdravia znalci nezistili. Priznanie položky č. 432b - poúrazovej jazvy v počte 50 bodov znalecká organizácia bodovala na základe operačného zákroku, a to operácie hrudníkovej chrbtice, ktoré bolo preukázané vyšetrením. Súd vzhľadom na presvedčivé a logické odôvodnenie znalcov, ktorí vypracovali kontrolný znalecký posudok pri podradení jednotlivých poranení pod jednotlivé položky, ako i pri určení výšky bodov pri jednotlivých položkách pri určení výšky bodového hodnotenia, vychádzal z

kontrolného znaleckého posudku. Zaradenie jednotlivých poranení pod jednotlivé položky, ako i určenie výšky bodov pri jednotlivých položkách bolo znalcami vykonané v súlade so zásadami vyjadrenými v § 10 v spojení s § 9 ods. 7 a 8 zák. č. 437/2004 Z.z.. Z týchto dôvodov súd zamietol i návrh žalobcu na doplnenia znaleckého dokazovania. Podľa názoru súdu bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia má samo o sebe zohľadniť všetky nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného. Tieto následky sú však rozdielne v každom jednotlivom prípade s rozdielnymi prejavmi. Pri určení, či má žalobca ako poškodený nárok na mimoriadne navýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, je potrebné stanoviť predpoklady pre jeho zvýšenie a stanoviť hľadiská, ku ktorým je potrebné prihliadať pri úvahe o miere primeraného zvýšenia v konkrétnych a výnimočných prípadoch hodných mimoriadneho zreteľa. Predpokladom primeraného zvýšenia odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia je v zmysle § 5 ods. 5 Zák. č. 437/2004 Z.z. okrem uznania invalidity (žalobcovi bol priznaný invalidný dôchodok s tým, že žalobca má pokles schopností vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 70 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou), i existencia takých výnimočných skutočností, ktoré umožňujú záver, že vzhľadom k uplatneniu žalobcu v živote a v spoločnosti pri uspokojovaní jeho životných a spoločenských potrieb, vrátane výkonu prípravy na povolanie a ďalšieho vzdelávania a možnosti uplatniť sa v živote a to v rodinnom, politickom a kultúrnom živote, samozrejme i s ohľadom na vek žalobcu v dobe vzniku škody, ako aj na jeho predpokladané uplatnenie v živote, nie je možné obmedzenia žalobcu ako poškodeného vyjadriť len základným odškodnením za sťaženie spoločenského uplatnenia. Medzi hľadiská ku ktorým je potrebné pri úvahe o možnosti zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia prihliadať, sa radí porovnanie úrovne spoločenských, kultúrnych, športových, či iných aktivít žalobcu v dobe pred vznikom škody s jeho možnosťami v čase po zranení. Ďalším hľadiskom je hľadisko primeranosti odškodnenia k povahe následkov a ich k budúcemu predpokladanému vývoju, teda je potrebné v rámci mimoriadneho zvýšenia prihliadnuť i na vek poškodeného. Je potrebné zdôrazniť, že na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia nemá nárok len určitá skupina, ktorá sa prezentuje v kultúre, politike alebo v športe, pretože toto by bolo v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a Listinou základných práv a slobôd. Zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia musí byť v takej výške, aby bolo primerané k utrpenej ujme. V predmetnej veci je nepochybné, že ide výnimočný prípad hodný mimoriadneho zreteľa. Súd poukázal na to, že žalobca utrpel úraz vo veľmi mladom veku, keď mal len 21 rokov. V tom čase sa pripravoval na povolanie, navštevoval vysokú školu, následne musel štúdium na tejto vysokej škole zanechať a prispôbiť svoj ďalší život obmedzeniam, vyplývajúcim z jeho zdravotného stavu v dôsledku predmetného úrazu. Musel tak zmeniť vysokú školu, ktorú navštevoval za inú vysokú školu, pričom najhlavnejším kritériom pri výbere vysokej školy bola skutočnosť, aby návšteva tejto bola pre neho prístupná z dôvodu bezbariérovosti. Je nutné skonštatovať, že na území Slovenskej republiky, respektíve Českej republiky, nie je bezbariérovosť v školách, v zdravotníckych zariadeniach, či kultúrnych zariadeniach samozrejma. Z tohto dôvodu si žalobca vybral štúdium na vysokej škole v Dánsku, kde sú podmienky pre život vozíčkarov prispôsobené vo vyššej miere. Je nepochybné, že žalobca je vo svojom ďalšom živote pri uspokojovaní životných a spoločenských potrieb, teda i vrátane už spomínanej prípravy na povolanie, následne pri výkone jeho povolania, značne obmedzený. Je však pravdou, že po úraze mal žalobca zachované komunikačné schopnosti, intelektové a zostala mu hybnosť horných končatín, čo je taktiež výraznou skutočnosťou, aby sa mohol zapájať v ďalšom živote. Žalobca si môže sám vykonať hygienu, pripraviť jedlo, pracovať pri počítači, avšak z jeho strany všetko vyžaduje zvýšené úsilie. Na druhej strane je však potrebné poukázať na to, že pri viacerých činnostiach potrebuje pomoc inej osoby (presúvanie ťažších vecí, čiastočne i nasadnutie do auta, ale hlavne prekonanie schodov, nespevnených komunikácií a pod.). Športové, kultúrne, ako i spoločenské záujmy žalobcu boli pred úrazom rozsiahle. Žalobca bol veľmi spoločensky aktívny, navštevoval kultúrne podujatia, zábavy, hudobné festivaly, vo veľkom rozsahu športoval (hral florbal, futbal, vykonával ďalšie športy). Tieto skutočnosti boli preukázané výpoveďami svedkov A. F., I. K. a F. E., a i samotného žalobcu. Žalobca je taktiež obmedzený v ďalšom živote z dôvodu intenzívnej inkontinencie moču a stolice, čo je pre žalobcu ako mladého človeka neskutočne obmedzujúce (v prípade ak nie je na blízku sociálne zariadenie, žalobca je nútený dať si plienku, čo je pre tak mladého človeka veľmi dehonestujúce i vzhľadom na prípadný následný zápach). Pokiaľ ide o možnosť ďalšieho partnerského života, je nepochybné, že sexuálne funkcie u žalobcu sú výrazne narušené, i keď nie úplne vymiznuté. Podstatné je však to, že žalobca nemôže žiť bežný pohlavný život, čo je určite veľmi stresujúce tak pre žalobcu ako i jeho partnerku, respektíve potencionálnu partnerku, a čo má vplyv na jeho ďalší partnerský život. Z vyššie uvedených dôvodov má súd za to, že mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia o 45% je jednoznačne primerané vzhľadom k uplatneniu žalobcu v živote a v spoločnosti pri uspokojovaní jeho životných a spoločenských potrieb, ako i utrpenej ujme žalobcu a takéto zvýšenie zohľadňuje i zásadu spravodlivosti. Súd bol toho názoru, že žalobcovi nie je možné priznať mimoriadne zvýšenie sťaženia

spoločenského uplatnenia v rozsahu 50 %, pretože toto je vyhradené prípadom, keď po následkoch úrazu je poškodený takmer vyradený z ďalšieho života a jeho predpoklady k uplatneniu v ďalšom živote pri výkone povolania, fungovania v rodine, v spoločenskom živote a podobne, sú takmer alebo celkom stratené. Súd musí zdôrazniť, že pokiaľ sa žalobca zaradil do spoločnosti a do ďalších životných úkonov v rozsahu tak ako bolo preukázané (štúdium na VŠ v Dánsku, šoférovanie osobného motorového vozidla a pod.), takto sa stalo len na základe mimoriadneho úsilia vynaloženého zo strany žalobcu. Žalobcovi tak patrí náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia za 7.567,5 bodov, pri hodnote jedného bodu 15,38 Eur (§ 5 ods. 2, 4 Zák. č. 437/2004 Z.z., Opatrenie Ministerstva zdravotníctva SR z 18. mája 2011 č. S4820-OL-2011 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2011), čo predstavuje sumu 116.388,- Eur. Po zohľadnení spoluviny žalobcu vo výške 40 % tak náhrada za bolesť predstavuje sumu 69.832,90 Eur. V konaní nebolo sporné, že žalovaný plnil žalobcovi titulom sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 34.101,- Eur a sumu 1.767,30 Eur. Nevyplatená časť náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia tak predstavuje sumu 33.964,60 Eur. Mimoriadne zvýšenie spoločenského uplatnenia v rozsahu 45 % tak predstavuje sumu 31.424,80 Eur. Žalobcovi patrí i úrok z omeškania zo sumy 33.964,60 Eur vo výške 9,25 % od 30.12.2011 do zaplata, úrok z omeškania zo sumy 34.101,- Eur vo výške 9,25 % ročne a to od 30.12.2011 do 30.01.2012 (kedy došlo k plneniu žalovaného v uvedenej výške) v sume 267,90 Eur. Ďalej patrí žalobcovi úrok z omeškania zo sumy 1.767,30 Eur vo výške 9,25 % a to od 30.12.2011 do 23.04.2014 (kedy došlo zo strany žalobcu k plneniu v uvedenej výške) v sume 378,46 Eur. Nad priznanú sumu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vrátane úroku z omeškania, ako i nad priznanú sumu mimoriadneho zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na úrok z omeškania z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, súd sa pridrižiava dôvodov uvedených pri priznaní úroku z omeškania za bolestné. K námietke premlčania vznesenej zo strany žalovaného vo vzťahu k rozšíreniu žaloby zo dňa 15.08.2016 (sťaženie spoločenského uplatnenia), súd uvádza, že jednotlivé nároky na náhradu škody na zdraví, sú samostatnými nárokmi (nárok na bolestné, nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia), pri ktorých plynie vlastná premlčacia doba. Začiatok plynutia je stanovený okamihom, kedy sa poškodený o škodu dozvie, ako i o zodpovednej osobe. V prípade nároku na odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia sa poškodený dozvie o škode v čase, kedy možno objektívne vykonať bodové hodnotenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia. Od tohto okamihu plynie subjektívna premlčacia doba. Pokiaľ ide o námietku žalovaného ohľadne premlčania časti nároku, tu je potrebné uviesť, že žalobca uplatnil nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podaním doručeným súdu dňa 27.01.2012. Podľa § 8 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. lekárske posudky sa vydávajú, len čo zdravotný stav poškodeného možno považovať za ustálený; ak ide o sťaženie spoločenského uplatnenia, spravidla až po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví. K úrazu poškodeného došlo 21.08.2010, dvojročná premlčacia lehota tak začala plynúť 22.08.2010. Nárok na odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia bol žalobcom uplatnený v rámci plynutia premlčacej lehoty (§ 106 Občianskeho zákonníka), následne bol tento nárok len rozšírený v súlade s bodovým ohodnotením sťaženia spoločenského uplatnenia vykonaným v rámci kontrolného znaleckého dokazovania. Námietka premlčania tak nie je dôvodná. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 C.s.p. tak, že pomerne úspešnejšiemu žalobcovi priznal pomernú náhradu trov konania vo výške 21,46 %. Žalovaná suma bola 108.743,27 Eur, a to po poslednej úprave, priznaná suma 66.035,76 Eur (33.964,60 Eur, 31.424,80 Eur, 267,90 Eur, 378,46 Eur), úspech žalobcu je vo výške 60,73 % a úspech žalovaného je vo výške 39,27 %, úspech žalobcu je tak po odpočítaní úspechu žalovaného vo výške 21,46 %. Výška priznanej sumy závisela nielen od znaleckého dokazovania, ale i od určenia miery spoluviny žalobcu, a rozsahu mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia.

3. Voči uvedenému rozsudku podali odvolanie žalobca i žalovaný.

4. Na základe podaných odvolaní Krajský súd v Trenčíne rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 21.11.2019 č.k. 4Co/294/2018-660 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti I., III. a IV. potvrdil a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

5. Proti rozsudku krajského súdu podali dovolanie žalobca i žalovaný. Žalobca svojím dovolaním napadol výroky odvolacieho súdu, okrem časti výroku, v ktorej potvrdil rozsudok okresného súdu v I. výroku. Žiadal v napadnutej časti rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a vyhovieť žalobe v celom rozsahu. Žalovaný svojím dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu v časti výroku, ktorým bol potvrdený prvý výrok rozsudku prvoinštančného súdu v časti úroku z omeškania vo výške 9,25 p.a. zo sumy

33.964,60 Eur od 30. decembra 2011 do zaplattenia a domáhal sa, aby ho dovolací súd v napadnutej časti zmenil a tento priznaný nárok zamietol.

6. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 17.08.2022 sp. zn. 9Cdo/207/2020 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 21. novembra 2019 sp. zn. 4 Co/294/2018 vo výroku, ktorým potvrdil v napadnutej časti I. výrok rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 28. novembra 2017 č. k. 7C/137/2011 – 582, v časti priznania úrokov z omeškania zo sumy 33.964,60 Eur vo výške 9,25 % ročne od 30. decembra 2011 do zaplattenia, ako aj v časti výroku o náhrade trov odvolacieho konania zrušil a v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s tou časťou priznaného nároku žalobcovi, ktorý v sebe zahrňoval aj príslušenstvo (úrok z omeškania), a v tomto je potrebné prisvedčiť námietkam žalovanej, že súd prvej inštancie, v tejto časti, ktorú potvrdil bez ďalšieho odvolací súd (žalovaná napadla odvolaním celú výšku priznanej istiny, t.j. aj vrátane príslušenstva) sa s priznaním úrokov v odôvodnení nevysporiadal tak, aby jeho záver bol preskúmateľný. Záverom konštatoval, že týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo žalovanej znemožnené realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zaťaženiu konania vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po čiastočnom zrušení rozsudku zo dňa 21. novembra 2019 č.k. 4Co/294/2018-660, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), vec preskúmal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti výroku I. v časti priznania úrokov z omeškania zo sumy 33.964,60 Eur vo výške 9,25 % ročne od 30.12.2011 do zaplattenia, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd ako odvolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že akcentuje potrebu riadiť sa vysloveným právnym názorom dovolacím súdom, ktorým prisvedčil námietkam žalovaného, že súd prvej inštancie sa s priznaním úrokov v odôvodnení nevysporiadal tak, aby jeho záver bol preskúmateľný. Vo svetle týchto skutočností záver súdu prvej inštancie o priznaní úroku z omeškania zo sumy 33.964,60 Eur vo výške 9,25 % ročne od 30.12.2011 do zaplattenia žalovaným žalobcovi nemá oporu v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, nakoľko súd prvej inštancie len jednou vetou konštatoval, že pokiaľ ide o nárok žalobcu na úrok z omeškania z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, pridrižiava sa dôvodov uvedených pri priznaní úroku z omeškania za bolestné. Z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť v akých úvahách súd prvej inštancie má pôvod, resp. na akých skutočnostiach založil svoj záver, že uplatnenie nároku žalobcu na úroky z omeškania v danom prípade je právny základ. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k tejto časti prisúdeného nároku obmedzil na uvedenie výšky a obdobia, za ktoré priznáva úrok, pričom jeho odôvodnenie úrokov z omeškania sťaženia spoločenského uplatnenia neposkytuje ani len základné vysvetlenie ako dospel k rozhodnutiu o tom, či a kedy sa žalovaná dostala s plnením do omeškania, ktorú skutočnosť dôvodne namietala žalovaná. Keďže v ďalšom sa nepochybne bude musieť súd prvej inštancie zaoberať vyššie uvedenými otázkami, považuje odvolací súd za potrebné upriamiť pozornosť súdu prvej inštancie aj na teoretické východiská majúce zásadný význam pre posúdenie dotknutej otázky, majúce pôvod aj v aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením výzvy žalobcu – uplatnenie nároku na náhradu škody z ublíženie na zdraví z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia zo dňa 30.9.2011, listu žalovaného zo dňa 13.10.2011, pričom zistil tento skutkový stav:

9. Právny zástupca žalobcu na pojednávani uviedol, že k otázke k úrokov z omeškania poukazuje na rozsiahle rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III.US214/2020 zo dňa 14.10.2021, ktorý sa podrobne zaoberal otázkou priznania úrokov z omeškania súvislosti s uplatňovanými nárokmi na náhradu za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia priamo voči poisťovateľovi podľa §15 Zákona o povinnom zmluvnom poistení. Záverom tohto rozhodnutia je to, že osoby poškodené z dopravných nehôd, majú jednoznačne nárok na vyplatenie úroku z omeškania, pokiaľ dôvodne uplatnené nároky v lehote 3 mesiace a 15 dní neboli uspokojené. Žiadal, aby súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Nemožno ako neúspech žalobcu posudzovať časti nepriznaných nárokov na náhradu za bolesť, resp. sťaženie spoločenského uplatnenia, prípade zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Poukázal na Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k.5Co/99/2017 zo dňa 31.3.2017, Rozsudok KS Košice č.k. 1Co/125/2017 zo dňa 14.3.2018, Rozhodnutie KS v Trnave sp.zn.10Co/191/2017 zo dňa 13.12.2017. najmä však poukazuj na

rozhodnutie ÚS v tejto veci vydané pod sp. zn. III. US 475/2018 zo dňa 4.2.2021. Podľa tohto rozhodnutia zmyslom novej právnej úpravy CSP nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepcne celkom odchyliť od pravidla vyjadrenej v §142 odsek 3 OSP. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nároku na náhradu trov prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu nemožno akceptovať a taká interpretácia §275 CSP nie je v súlade s ústavou SR. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od ZP. V týchto prípadoch nemôže ísť o procesne neúspešného žalobcu ak mu bola priznaná aspoň časť žalobcom uplatneného nároku.

10. Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach a uplatnený nárok, ktorý ostal predmetom konania, považuje za nedôvodný v celom rozsahu. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý v uznesení zo dňa 28.9.2017 sp. zn. III. ÚS 596/2017 (ods. 31) uviedol „Až od skončenia potrebného vyšetrovania sa poisťovateľ dostáva do pozície dlžníka, a ak neplní ani po uplynutí 15 dní, dostáva sa do omeškania. Práve z tohto dôvodu, ak nedošlo medzi poisťiteľom a poisteným k dohode o rozsahu plnenia, ako aj vtedy, keď je sporné, či došlo k poisťnej udalosti alebo nie a vec je predmetom súdneho konania, vyšetrovanie treba považovať za skončené dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím súdu.“

11. Výška náhrady škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia s poukazom na predmetnú dopravnú nehodu bola v konaní medzi žalobcom a žalovaným sporná, bola ustálená až rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 7C/137/2011-582 zo dňa 28.11.2017 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/294/2018-660 zo dňa 21.11.2019. S poukazom na to, že Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 17.08.2022 sp. zn. 9Cdo/207/2020 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 21. 11. 2019 sp. zn. 4 Co/294/2018 vo výroku, ktorým potvrdil v napadnutej časti I. výrok rozsudku tunajšieho súdu v časti priznania úrokov z omeškania zo sumy 33.964,60 Eur vo výške 9,25 % ročne od 30.12. 2011 do zaplatenia, následne Krajský súd v Trenčíne Uznesením č.k. 6Co/91/2022-823 zo dňa 17.01.2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. – v časti priznania úrokov z omeškania zo sumy 33.964,60 Eur vo výške 9,25 % ročne od 30.12.2011 do zaplatenia, ako aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Žalobcovi tak súd priznal náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia za 7.567,5 bodov, pri hodnote jedného bodu 15,38 Eur (§ 5 ods. 2, 4 Zák. č. 437/2004 Z.z., Opatrenie Ministerstva zdravotníctva SR z 18. mája 2011 č. S4820-OL-2011 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2011), čo predstavuje sumu 116.388,- Eur. Po zohľadnení spoluviny žalobcu vo výške 40 % tak náhrada za bolesť predstavuje sumu 69.832,90 Eur. V konaní nebolo sporné, že žalovaný plnil žalobcovi titulom sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 34.101,- Eur a sumu 1.767,30 Eur. Nevyplatená časť náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia tak predstavuje sumu 33.964,60 Eur.

13. V konaní bolo medzi stranami sporu nesporné, že žalobca zaslal žalovanému podanie – uplatnenie nároku na náhradu škody z ublíženie na zdraví z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia zo dňa 30.9.2011. Týmto žalobca uplatnil u žalovaného náhradu škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 115.965,20 Eur, ako aj zvýšenie v rozsahu 50%, čo predstavuje sumu 57.982,60 Eur, spolu uplatnil sumu 173.947,80 Eur. Ďalej je nespornou skutočnosť, že žalovaný reagoval na uplatnenie nároku žalobcu listom zo dňa 13.10.2011, v ktorom uviedol, žiada od žalobcu predloženie lekárskeho posudku, znaleckého posudku, lekárskeho správ a zápisnice z lekárskej posudkovej komisie Sociálnej poisťovne s tým, že náhrada škody môže byť poukázaná v prípade, ak bude skončené šetrenie poisťnej udalosti.

14. Spornou bola medzi žalobcom a žalovaným skutočnosť, či žalobcovi patrí úrok z omeškania zo sumy 33.964,60 Eur tak, ako ho žalobou uplatnil.

15. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tento zákon upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len "poistenie zodpovednosti") a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov (ďalej len "kancelária").

16. Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťnej zmluve. Podľa

ods. 2 písm. a) poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

17. Podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

18. Podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

19. Podľa § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

20. Týmto osobitným predpisom je ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

21. Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Podľa ods. 2 na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

22. Podľa § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovicou mesiaca sa rozumie pätnásť dní. Podľa ods. 2 koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň. Podľa ods. 3 ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

23. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

24. Podľa § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

25. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

26. S poukazom na vyššie uvedené odôvodnenie bol tak ďalej predmetom konania nárok uplatnený žalobcom voči žalovanému na zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 33.964,60 Eur vo výške 9,25 % ročne od 30.12.2011 do zaplatenia, titulom oneskorene zaplateného poistného plnenia – náhrady škody z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia.

27. Súd v predmetnej veci považuje za potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 215/2020 zo dňa 28. októbra 2021 v obdobnej veci: „33. Poisťovňa bola poškodeným

priamo žalovaná, a preto sa na priznanie úroku z omeškania vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poisťnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplate žiadanej náhrady skutočne došlo. 34. Tým však zrejme nemá byť dotknutý rozsah poisťného plnenia, ktorým je krytie nárokov poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou dopravného prostriedku, ktorá pre plné (štandardné) odškodnenie na seba viaže aj povinnosť platenia úrokov z omeškania. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by zákonodarca pri pohľadávkach vzniknutých z ublíženia na zdraví (oproti iným škodám) sledoval zvýhodnenie škodcu do takej miery, žeby jeho omeškanie a s tým spojené úroky z omeškania sa viazali nie na výzvu na plnenie, ale na rozhodnutie súdu. 35. Každý škodca by mohol logicky bez sankcie oddialiť riešenie škody „odkazom na súd“ a neprijateľnosť takejto konštrukcie umocňuje aj predstava, že „čím dlhší súdny proces, tým lepšie pre škodcu“. Trojmesačná zákonná lehota na vybavenie poisťného plnenia a na to nadväzujúca 15-dňová lehota na plnenie podľa zákona o PZP má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného vyšetrenia poisťnej udalosti, no nepredstavuje žiadnu liberáciu škodcu od platenia príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania; § 121 ods. 3 OZ) vzniknutej z ublíženia na zdraví. 8 36. S tým úzko súvisí aj potreba zamyslieť (a neustále sa zamýšľať) nad dôsledkami, dopadmi (akéhokolvek) výkladu, ktorý prijíma všeobecný súd. Pokiaľ by skutočne poisťiteľ (terminológia Občianskeho zákonníka) či poisťovateľ (terminológia zákona o PZP) prakticky nemal poskytnúť aj úroky z omeškania skôr ako po uplynutí 15 dní od právoplatnosti rozsudku (keď by sa zjavne vyžadovalo iniciovanie ďalšieho súdneho konania, čo sa nejaví ako práve efektívne), potom sa poisťiteľovi jednoducho oplatí viac súdiť sa a odkladať okamih jeho plnenia (keď pri pokračujúcej devalvácii hodnota peňazí neustále klesá). Účelom zákona o PZP je však zlepšiť postavenie poškodeného – veď aj na ten účel zákonodarca vykreoval osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi (bez potreby žalovať aj škodcu). Toho si je vedomý aj krajský súd, ktorý si uvedomuje, že je povinnosťou poisťiteľa prešetriť poisťnú udalosť a poskytnúť plnenie. 37. Výklad prijatý krajským súdom, ktorý v podstate vylučuje poskytnutie poisťného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, sa tak dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy. 38. Treba pripomenúť, že právna úprava v uvedenej oblasti vychádza zo smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2000/26/ES o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o zmene a doplnení smerníc Rady č. 73/239/EHS a č. 88/357/EHS (štvrtá smernica o poistení motorových vozidiel), ktorá bola následne nahradená smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2009/103/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti (kodifikované znenie). Túto okolnosť dovolací súd nijako nezohľadnil a právnu úpravu ani nemal ambíciu vyložiť vo svetle príslušného eurokonformného výkladu (čo je jeho povinnosťou bez ohľadu na to, že sa toho dovolateľ prípadne výslovne nedomáhal). Takýto postup je neakceptovateľný, pretože všeobecné súdy sú zároveň súdmi Európskej únie, ktoré sú povinné aplikovať únievé právo (rozhodnutie Súdného dvora Európskej únie C-106/77 vo veci Simmenthal). 39. Konsolidovaná smernica v bodoch 40 a 41 uvádza: 40. (40) Okrem toho, že sa zabezpečí, aby poisťovňa mala svojho zástupcu v štáte, kde má poškodená osoba trvalý pobyt, je vhodné zaručiť, že poškodená osoba bude mať osobitné právo na rýchle poskytnutie poisťného plnenia. Preto by sa do vnútroštátneho práva mali zaviesť primerane účinné a systematické finančné alebo rovnocenné administratívne sankcie – ako sú súdne zákazy v kombinácii so správnymi pokutami, pravidelné hlásenie sa dohliadajúcim orgánom, kontroly na mieste, uverejnenie v národnom úradnom vestníku a v tlači, dočasné pozastavenie činnosti spoločnosti (zákaz uzatvárania nových zmlúv na určité obdobie), vymenovanie osobitného zástupcu dohliadajúcich orgánov zodpovedného za monitorovanie, či sa podnikateľská činnosť vykonáva v súlade so zákonmi o poistení, odobratie povolenia na vykonávanie takejto podnikateľskej činnosti, sankcie pre riaditeľov a manažment – pre prípad, že poisťovňa alebo jej zástupca si neplní povinnosť náhrady škody v primeranej lehote. Toto by nemalo brániť uplatneniu ďalších opatrení – patriacich najmä pod kontrolnú právomoc – ktoré sa môžu považovať za primerané. Podmienkou však je, aby zodpovednosť a vzniknutá škoda boli nespochybniteľné, aby poisťovňa bola schopná realizovať zodpovedajúce plnenie v predpísanej 9 lehote. Zodpovedajúce plnenie náhrady by malo byť vyhotovené písomne a malo by obsahovať dôvody, na základe ktorých bola určená zodpovednosť a škody. 41. Okrem týchto sankcií je vhodné zaviesť povinnosť platenia úrokov z výšky náhrady stanovenej poisťovňou alebo súdom poškodenej osobe, ak sa plnenie nerealizovalo v zmienenej predpísanej lehote. Ak má členský štát platné vnútroštátne predpisy, ktoré obsahujú požiadavku platenia úroku z omeškania, toto ustanovenie sa môže vykonať odkazom na tieto predpisy. 42. V súlade s tým potom konsolidovaná smernica v čl. 22 vyžaduje, aby štáty zaviedli povinnosť

poisťovne alebo jej likvidačného zástupcu do troch mesiacov reagovať na žiadosť poškodeného o náhradu škody, ktorá má byť podporená primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo inými rovnocennými správnymi sankciami. Zároveň smernica výslovne vyžaduje, aby sa zabezpečilo, že poškodenej osobe budú vyplatené aj úroky. 43. Európsky zákonodarca chcel dosiahnuť zefektívnenie vyplácania poistného plnenia poškodným tým, že sa má poisťiteľom uložiť povinnosť včas realizovať príslušné šetrenie, a v prípade, že sa zistí jeho opodstatnenie, poskytnúť poistné plnenie, keďže nereagovanie na žiadosť poškodeného o náhradu škody má byť primerané, účinne a systematicky sankcionované a nad rámec štandardného poistného plnenia sa má v prípade porušenia tejto povinnosti dostať poškodenej osobe aj osobitných úrokov.“

28. Súd ďalej poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Obdo/27/2021 zo dňa 23.02.2022, pričom v uvedenej veci sa prejednával obdobný predmet konania: „Ústavný súd Slovenskej republiky v odôvodnení nálezu III. ÚS 215/2020 z 28. októbra 2021 uviedol, že poisťovňa bola poškodným priamo žalovaná, a preto sa na priznanie úroku z omeškania vzťahujú ustanovenia, podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie troch mesiacov na šetrenie poistnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k výplate žiadanej náhrady skutočne došlo. Tým však zrejme nemá byť dotknutý rozsah poistného plnenia, ktorým je krytie nárokov poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou dopravného prostriedku, ktorá pre plné (štandardné) odškodnenie na seba viaže aj povinnosť platenia úrokov z omeškania. Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by zákonodarca pri pohľadávkach vzniknutých z ublíženia na zdraví (oproti iným škodám) sledoval zvýhodnenie škodcu do takej miery, žeby jeho omeškanie a s tým spojené úroky z omeškania sa viazali nie na výzvu na plnenie, ale na rozhodnutie súdu. Každý škodca by mohol logicky oddialiť riešenie škody „odkazom na súd“ a neprijateľnosť takejto konštrukcie umocňuje aj predstava, že „čím dlhší súdny proces, tým lepšie pre škodcu“. Trojmesačná lehota na vybavenie poistného plnenia a na to nadväzujúca 15-dňová lehota na plnenie podľa zákona o PZP má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného vyšetrenia poistnej udalosti, no nepredstavuje žiadnu liberáciu škodcu od platenia príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania; § 121 ods. 3 OZ) vzniknutej z ublíženia na zdraví. 10.3. S tým úzko súvisí aj potreba zamyslieť (a neustále sa zamýšľať) nad dôsledkami, dopadmi (akéhokoľvek) výkladu, ktorý prijíma všeobecný súd. Pokiaľ by skutočne poisťiteľ (terminológia Občianskeho zákonníka) či poisťovateľ (terminológia zákona o PZP) prakticky nemal poskytnúť aj úroky z omeškania skôr ako po uplynutí 15 dní od právoplatnosti rozsudku (keď by sa zjavne vyžadovalo iniciovanie ďalšieho súdneho konania, čo sa nejaví ako práve efektívne), potom sa poisťovateľovi jednoducho oplatí viac súdiť sa a odkladať okamih jeho plnenia (keď pri pokračujúcej devalvácii hodnota peňazí neustále klesá). Účelom zákona o PZP je však zlepšiť postavenie poškodeného - veď aj na tento účel zákonodarca vykreeoval osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi (bez potreby žalovať aj škodcu). Toho si je vedomý aj krajský súd, ktorý si uvedomuje, že je povinnosťou poisťiteľa prešetriť poistnú udalosť a poskytnúť plnenie.“

29. Pokiaľ žalobca poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, konkrétne uznesenie zo dňa 28.9.2017 sp. zn. III. ÚS 596/2017, táto bola prekonaná vyššie uvedeným rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 215/2020 zo dňa 28. októbra 2021.

30. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcom nebol preukázaný konkrétny deň, kedy bola žalovanému doručená výzva – uplatnenie nároku na náhradu škody z ublíženie na zdraví z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia zo dňa 30.9.2011. Z uvedeného dôvodu bude súd za tento deň považovať dátum 13.10.2011, kedy žalovaný odpovedal na výzvu žalobcu zo dňa 30.09.2011 listom zo dňa 13.10.2011.

31. Žalobcovi patrí poukazom na § 11 ods. 6, ods. 7 a ods. 8 zák. č. 381/2001 Z.z. i úrok z omeškania zo sumy 33.964,60 Eur vo výške 9,25 % od 31.01.2012 do zaplatenia. Zo strany žalovaného nedošlo k poskytnutiu poistného plnenia v lehote uvedenej v § 11 ods. 6 a ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z. Žalobca má tak nárok na úrok z omeškania po uplynutí troch mesiacov (šetrenie poistnej udalosti) a 15 dní (lehota na plnenie). Počítanie lehôt upravuje § 122 Občianskeho zákonníka. V súlade s týmto ustanovením 3 mesačná lehota na prešetrovanie poistnej udalosti, ktorá začala plynúť 13.10.2011, uplynula dňa 13.01.2012. Na ňu nadväzuje 15 dňová lehota na plnenie, ktorá v danom prípade začala plynúť 14.01.2011 a uplynula 30.01.2012, so zohľadnením skutočnosti, že deň 29.01.2012 bola nedeľa, najbližší nasledujúci pracovný deň je pondelok 30.01.2012. Deň 30.01.2012 je posledným dňom

splatnosti predmetného poistného plnenia. Dňom 31.01.2011 sa tak žalovaný dostal so zaplatením sumy 33.964,60 Eur titulom náhrady škody – sťaženia spoločenského uplatnenia do omeškania.

32. Výška úroku z omeškania – 9,25 % ročne je určená s poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. (záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.01.2013.

33. Z vyššie uvedených dôvodov súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 33.964,60 Eur od 31.01.2012 do zaplatenia žalovanej istiny. Ak bola žalovaná istina vo výške 33.964,60 Eur žalovaným žalobcovi už uhradená, úrok z omeškania žalobcovi patrí do dňa, kedy bola táto suma žalobcovi zaplatená (pripísaná na účet).

34. Nad priznanú sumu úroku z omeškania súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

35. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

36. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku (k tomu pozri napr. rozhodnutie Krajského súdu Trnava, sp. zn.10Co/191/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12CoCsp/42/2022, Veľký komentár CSP, C.H.Beck, str.926).

38. V predmetnej veci výška priznanej sumy závisela nielen od znaleckého dokazovania, ale i od určenie miery spoluviny žalobcu, ktorá bola určená na základe úvahy súdu po vykonanom dokazovaní.

Poučenie:

1

Proti tomuto uzneseniu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne cestou tunajšieho súdu písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka, ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.